

Mennesket

Danmark oplever i øjeblikket den for landbruget værste tørke i 100 år, den globale gennemsnitstemperatur har sat rekord de sidste tre år i træk og folkevandringerne fra især tørkeramte regioner i Mellemøsten og Afrika rammer det moderne Europa i historiske dimensioner. Menneskets succes her på planeten er åbenlyst i konflikt med sig selv.

Planeten jorden har bestået ca. 4,5 milliarder år, og der har været liv på den i ca. 3,8 milliarder år.

Mennesket har været her i sin nuværende form mindre end 300.000 år, og dets succes udfolder sig på bekostning af det liv, som det elsker at beskrive sig selv som blomsten af.

Dette menneske er skyld i den største katastrofe for artsdiversiteten over de sidste 300.000 år.

Men mindre end 60% af fx den danske befolkning ved overhovedet, hvad "biodiversitet" betyder, og endnu færre ved det på globalt plan.

Mennesket er repræsenteret ved mere end 7,5 milliarder eksemplarer, men dets overrepræsentation skyldes mere en social livsstil end arten som sådan; det er ikke overbefolkning i sig selv, der er problemet, men den livsstil som centrerer sig om økonomisk, politisk og social succes.

Takket være menneskets særegne natur, behøver det ikke at være "arten", mennesket selv, der er overrepræsenteret. Mennesket er ikke af natur dømt til at forbruge sine livsbetingelser i den grad, som det gør. Det er den "sejrende livsstil", der udfolder sig på artens og arternes bekostning.

Problemet er, at de sociale succeskriterier, som de økonomisk højtflyvende forfølger, underminerer artens naturligt givne livsbetingelser.

Det er de sociale vindere, som er artens største trussel. Det er uheldigvis også dem, der har magten til at styre den generelle sociale selvbeskrivelse, hvorfor de har held med at udbrede budskabet om, at det er de sociale tabere, der truer arten.

Denne for eliten infame sandhed er forklaringen på den egentlige informationskrise, det, at de kommercielle envejsmassemedier ikke har råd til at sige sandheden om menneskets konflikt med sig selv og sit livsgrundlag.

Det er tabu inden for den stort anlagte mainstream udbredte fortælling, at vindernes herskende livsstil er artens største trussel. Budskabet går imod mediernes egen overlevelsesstrategi, derfor bringer de det ikke. De har ikke råd!

Man vil hellere tale om, at arten i sig selv er sin egen trussel, tale om det tekniske fix og om de åh.. så gode viljer, fx klædt ud som Parisaftalen. Det fører nemlig ikke til det nødvendige sociale opgør med den forkastelige livsstil, som man foretrækker.

Vinderne vil ikke den for arten nødvendige konflikt. De forsøger at undgå tabet af magt, på artens bekostning.

Demokratiet

Demokratiet er den ideelle styreform i vores del af verdenssamfundet, en af den overforbrugende livsstils verdensdele.

Demokratiet manifesterer sig som flertallet af uinformerede og overrepræsenteredes nødvendighed, dvs. som en livsstil, der gør det muligt for den enkelte at opleve sin isolerede succes som noget, der bygger op om succes i højere forstand, selv om det er det stik modsatte.

Demokratiet er en luksus, som tilfalder de få i den vestlige verden.

Succes i liberal demokratisk forstand figurerer i den vestlige verden som forklaringen på og den egentlige nødvendighed bag social og individuel succes i det hele taget.

Liberal økonomi

De såkaldte fagøkonomer - markedsideologiens præsteskab, den vestlige verdens elitære ideologer, repræsenteret ved de danske økonomiske fakulteter på universiteterne, i finansministeriet, den røde bygning i København, hvor magteliten formes - betjener sig af en tilgang til det moderne samfund, der baserer sig på det, som i kendt jargon betegnes som matematisk stringent beskrevne ligevægtsmodeller¹.

Det højeste princip, ud fra hvilket den bedste af alle verdener lader sig udlede logisk matematisk stringent, dvs. inden for de forklaringsmodeller, som fagøkonomerne betjener sig af, reducerer samfundet til noget, der følger med nødvendighed af ["det økonomiske menneskes rationalitet"](#). Der er tale om en ideologi, som styrer samtlige politiske bevægelser, ikke kun i den gamle vestlige verden, men i resten af verden, hvor de samme former for økonomisk, politisk og individuel rationalitet står for udviklingstroen.

Når den tidligere socialdemokratiske finansminister, Bjarne Corydon, som chefredaktør for Borsen.dk lægger linjen på avisen, så går det ud på at overflødigøre "ideologien", dvs. den liberale ideologi, der ellers hidtil har præget forfatningen af avisens ledere, den daglige kommentar til dagens begivenheder.

Corydon er socialdemokrat af navn, men som reformeret har han via sin "analytiske" tilgang til stoffet fundet forskellen mellem socialdemokrater og liberale overflødig, sammen med ideologien selv. Det er så det inkarnerede udtryk for, at der inden for hans ideologi ikke længere er plads til "ideologi".

Det handler om det nærmeste, som man kommer en samlende fortælling om livet, mennesket og samfundet, i netop det nuværende "moderne" samfund. Fortællingen er så manifest, så man ikke længere mener at kunne tillade sig at reflektere over den eller træde på afstand af den. Det ville være "fake news" inden for fortællingen selv.

¹ Grundstrukturen i ligevægtsmodellerne er kvantitetsligningen; $M \times V = P \times Y$ Den bygger på en implicit ontologisk antagelse af, at der kan sættes lighedstegn mellem nominel værdi, markedsværdi sat i priser på varer og realøkonomisk værdi. Hele projektet er helt håbløst i filosofisk forstand og fyldt med tabuer og implicite ideologisk funderede forbud mod tænkning og videnskabelighed. [Et mere sociologisk og filosofisk funderet opgør med projektet er umuligt at gennemføre på de gældende forhold.](#)

Den store fortælling

Fortællingen om, at de store fortællingers tid er forbi, postmodernismen, passer så ikke. Eller rettere, den udspiller sig nu afsløret som det, den hele tiden har været; "fake news" hedder det i diabolisk perspektiv, hvor man ud fra den fri tæknings kvalificerede position har sit eget.

Det handler om den fortælling, som Donald Trump ikke forstår, men som han forlænger, på samme måde som Bjarne Corydon, der nok forstår den som "analytisk metode".

Økonomi som analytisk videnskab, rensat for ideologi, både venstreorienteret og højreorienteret ideologi, er kilden til det nærmeste, som det moderne samfund kommer den store fortælling.

Fortællingen om, at individuel succes på det fri markeds betingelser er garantien for udviklingen mod den bedste af alle verdener, er det moderne samfunds store fortælling, den altoverskyggende ideologi, -isme, moderne isme = "sande modernisme".

Det er den fortælling, som den herskende livsstil foretrækker at se sig selv i.

Fortidens ideologier

De førende ideologier har over de sidste snart to hundrede år delt opfattelsen af, at samfundet kan forklares ud fra en underliggende økonomisk realitet.

Marxismen, der indtil for få år siden udgjorde det teoretiske grundlag for venstrefløjen, forklarede samfundet som en overbygning på den økonomiske realitet, dvs. kulturen som noget, der kunne forklares ud fra de underliggende produktive, dvs. økonomiske kræfter.

Liberalisterne forklarede også økonomien som den egentligt forklarende realitet i forhold til samfundet, men på den måde, at det var det individuelle frie individ, der var den egentlige innovative og produktive kraft, hvorfor samfundets organisering primært skulle finde sted med det formål at muliggør individets produktive selvudfoldelse.

Det, der gjaldt for disse to ideologiske retninger, var, at man anså økonomisk omsætning som et mål i sig selv. Kvalitet, mening i

tilværelsen, var en overbygning, konsekvens af øget økonomisk omsætning.

Konservatismen, der er en ældre ideologi, adskiller sig fra de to allerede nævnte. Den har en fundamental anderledes værensforsståelse. I praksis er de nuværende konservative kristdemokrater i Tyskland fx dog fuldstændigt på linje med de to andre ideologier.

I praksis er samtlige moderne politiske grupperinger inden for den vestlige verden det, der kan kaldes "markedsfundamentalister". Det dækker over den antagelse, at samfundet grundlæggende kan forklares entydigt og hierarkisk ud fra en økonomisk realitet. Det er, hvad der ligger bag forestillingen om økonomisk nødvendighed, den såkaldte analytiske tilgang til samfundet i Corydonsk forstand, i overensstemmelse med det nærmeste, man kommer den store fortælling i moderne forstand.

Inden for denne fortælling, er det ikke samfundet, der omfatter og forklarer økonomien, men økonomien der omfatter og forklarer samfundet. Det er, hvad markedsfundamentalismen antager, det er fundamentalismen i den store fortælling.

Det er antagelsen, forklaringsmodellen, ideologien, deduktionens udgangspunkt, som den i sandhed dogmatiske Corydon har forvekslet med et ontologisk grundforhold implicit præmis i hans forklaringsmodel. Præmissen tåler ikke reflektion. Den går under for den sandt kritiske tænkning, hvorfor hans videnskab er løgn.

Denne ideologi, dogmatik, fremstiller han med resten af magteliten som forpligtende økonomisk videnskab.

Fordi han deler øvelsen med hele magteliten og de mainstreammedier, der står for udformning af den store fortælling, er der tale om noget utroligt afgørende i og for det moderne samfunds selvforståelse.

I virkeligheden er den linje, som Bjarne Corydon nu indfører eksplicit på Borsen.dk blot realiseringen af det, som samtlige politiske grupper inden for den vestlige verdens demokratier har forfulgt mere og mere dogmatisk især siden den kolde krigs afslutning.

Den store fortælling, det moderne samfunds metafortælling, den semantiske ramme, som især den sejrende livsstil, det demokratiske flertal foretrækker at sætte sig selv ind i, handler altså om, at succes for den enkelte i økonomisk forstand og på et "frit markeds

betingelser" bygger op om udviklingen frem mod den bedste af alle verdener.

Det er den vestlige verdens såkaldte metafortælling, det som postmodernisterne kaldte den store fortælling.

Denne fortælling er falsk af åbenlyst videnskabeligt beskrevne årsager.

Den sejrende livsstil, artens foretrukne position i det moderne samfund, og den sociale kamp om at nå en sådan social position, er i praksis udtryk for, at arten går imod grundlaget for enhver mulighed for fremtidig social succes.

Succes i moderne forstand er sin egen modsætning, det moderne samfunds største paradoks.

Den moderne livsstil, demokratiet, flertallet af overrepræsenterede såvel som alle de magtesløse i bunden af de sociale hierarkier og fællesskaber kan ikke identificere sin egen succes med det, den er: **SIN EGEN STØRSTE TRUSSEL.**

Man nægter konsekvent at se global opvarmning, forsvindende biodiversitet, forurening af vandressourcer, ødelæggelse af fiskemuligheder og drikkevand osv. som konsekvens af især de økonomisk højtflyvendendes selvudfoldelse.

Den stort anlagte sociale selvbeskrivelse bygger op om det repræsentative flertal, hvor flertallets ønsker sætter sig igennem demokratisk. Men flertallet står kun sammen om fortællingen om det, at individuel succes er forudsætningen for og vejen frem til fælles succes.

Det faktum, at der ikke er plads til forbruget af livsbetingelser, er ikke del af den sociale selvforståelse, den store fortælling.

Det er fordi, at den store fortælling ikke kan indeholde konsekvenserne af den succes, livsstil, som fortællingen er bygget op om.

Det, som den store fortælling ikke kan tåle, er, at økonomisk omsætning er et mål for forbruget af de mere naturligt givne livsbetingelser, dvs. graden af social selvdestruktion.

Den økonomiske omsætning har konsekvenser som:

- 1) Global opvarmning
- 2) Arternes udryddelse
- 3) Ødelæggelse af havet som kilde til protein
- 4) Ødelæggelse af landbrugsjorden med kemi, fjernelse af humus, naturligt givne næringsstoffer og jordens evne til at holde på vand og næring, forurening m.m.
- 5) Forsvindende drikkevandsressourcer

Den såkaldte markedsfundamentalistiske tilgang til problemerne siger, at forudsætningen for at kunne løse de problemer, der består i, at den økonomiske omsætning har ført til ødelæggelsen af det økonomiske systems mulighedsbetingelser, ligger i en øget økonomisk omsætning af de mulighedsbetingelser, som forsvinder med den økonomiske omsætning.

Den såkaldte analytiske metode omfatter og forstår ikke grænsen for sin egen gyldighed.

Det er karakteristisk for alle store fortællinger, at de ikke omfatter sine egne mulighedsbetingelser, og at de derfor heller ikke er i stand til at legitimere sin egen gyldighed uden for egen fortælling så at sige.

Det er om noget den korte beskrivelse af den i øjeblikket overrepræsenterede arts livsstil og selvforståelse.

Donald Trump er således slet ikke årsagen til sammenbruddet i det moderne samfunds forståelse af USA som verdens sidste supermagt. Han er konsekvens af det.

Løsningen

Løsningen er ikke diktatur, men en anden mere beskedne livsstil, respekt for livsgrundlaget, lavere forbrug.

En sådan er ingen af de herskende grupper i det moderne samfund interesseret i.

Der er lagt op til det nødvendige opgør, konflikten er uundgåelig, hvis arten skal bestå.

Lad en ny fortælling begynde.